

S

ach

8.

30.4.2009 - 8. Ročník

Vydává Víceleté Gymnázium Vyškov

OBSAH

Z naší školy

- 3 *XV. Akademie*
- 4 *Vyškovský cedník*
- 9 *Polsko*
- 11 *Nikdo není dokonalý*
- 12 *Kytice*
- 13 *SOČ- Privatistky*
- 16 *Mimozemská anketa*

Rozhovor s...

- 18 *RNDr. Václavem
Klementem*

Něco z kultury

- 20 *Naše literární začátky*
- 24 *Divadla*
- 25 *To musíte vidět*
- 26 *Top 10 seriálů*
- 27 *O kom se (ne)mluví*

Recenze

- 28 *ICQ vs. QIP*
- 29 *MLM*
- 30 *Káva*

Slyšíte to?

To Vás někdo volá, ať jdete ven. Než za Vámi ale prásknou dveře, na chvíli si sedněte a zkuste si přečíst nový Šach, který je opět plný informací právě pro Vás.

Vaše redakce

♪XV. Akademie-Jedeme do Bruselu!♪

Dne 19. února se konala ta dlouho očekávaná akce- „Akademie“. První dny zkoušky byly jen velký chaos a zmatek. Odrána se vkuse zkoušelo a dolad'ovaly se scénky, každý měl jen chvíli pauzu.

První veřejné vystoupení bylo pro žáky kvint a pro studenty, kteří se neangažovali. My vystupující jsme neměli moc dobrý pocit, jelikož publikum téměř nefandilo a nedávalo najevo, zda se jim program líbí nebo ne. Byli jsme trochu zaskočení a doufali, že zítřek bude vydařenější. Už od ranních hodin jsme byli vynervováni a nedočkaví. Od půl čtvrté se začalo shromažďovat publikum. Sál byl narvaný k prasknutí, a proto se promítalo i ve vedlejší místnosti. Publikum bylo nadšené a jávalo při každé vydařené scénce. Mezi návštěvníky nechyběl ani samotný pan ředitel Zlatník a pan zástupce Klement. Jásot, radost a ohlas vydařenosti jsme viděli ve tvářích každého vystupujícího i organizačního týmu- profesorů .

Mezi nejlepší vystoupení podle ankety patřily scénky Jak se tančí v Itálii a Přepadení teroristy, kteří nebyli na programu napsání, a tak se většina diváků v sále lekla. Podářenými scénkami byly i Miss Entropa nebo Eurosong, vystoupení Rodina, ve kterém jsme my sami vystupovali, ale i všechno ostatní bylo perfektní. XV. Akademie byla zakončena zpěvem žáků z kvart a tancem primy A.

Myslíme si, že Akademie byla vydařená. Doufáme, že se budeme moci i my zúčastnit v budoucnu:-) A na závěr fotečka celé bandy KB:-)

ChaNny:)) ♪ Mickey:))

Vyškovský cedník 2008

Dne 30. 3. 2009 proběhlo vyhlášení už druhého ročníku literární soutěže Vyškovský cedník. Soutěž je rozdělena do dvou kategorií, do kterých bylo celkem zasláno 42 příspěvků. První kategorie (11-14let) měla psát na téma "Pravda zvítězí, ale dá to fušku", což nebylo vůbec lehké. Ale ani téma druhé kategorie (15-19let) nebylo snadné a to - "Čas je strašně relativní pojem". V I. kategorii nakonec zvítězila Veronika Kapounková, Hana Krsková (obě dvě z tercie A) a Iveta Jelínková. Ve II. kategorii pak Kateřina Foltánková (také z gymnázia), Tereza Prokešová a Eva Zachodilová. Patronkou letošního ročníku byla spisovatelka Lucie Lukačovičová, která si vybírala ještě svoje vlastní vítěze v obou kategoriích. Z první to byla Kamila Ivančová (tercie A) a v druhé už dříve zmiňovaná Kateřina Foltánková.

Pravda zvítězí, ale dá to fušku aneb Těžký život hladavců

„Ale já ti říkám, že to byl plesnivý sýr!“, naštvu se a rozkřiknu se z celých mých malých krysích plic. „Já si stejně pořád myslím, že jsem cítil tvrdý sýr“, říká si stále to svoje Rodny. „Tohle vede od desítky k pěti.“ - „Moje řeč“, souhlasí se mnou a zakousne se do z poloviny shnilého jablka, „stejně by mě zajímalo, mlask....mlask...., který ze sýrů se tam vlastně schovává. Nebylo by zajímavé zjistit to?“ Chvilí jsem jen tak zamyšleně přemýšlel se zrakem upřeným na pavučinu, kde se třepetaly zachycené mušky a jiný drobný hmyz, jejichž osud je již teď zpečetěn. Sprádač sítě jistě nebude daleko. „Micky ...“, vytrhl mě ze zamyšlení až Rodnyho hlas. „Ano, jdeme to zjistit“.

Dům, ve kterém Rodny a Micky žili se mohl zdát klidný a vyrovnaný. Ticho protrhávalo jen klapání malých krysích drápků o podlahu a hlasité chrápání spícího člověka. Když se ale podíváte blíž, zjistíte to, co se nedá zrakem žádného člověka. Tenhle dům oplýval životem.

Pomalou jsem se s Rodnym blížil k pootevřeným dveřím kuchyně a opatrně vklouzl dovnitř. Ihned nás u nosu polechtala vábivá vůně koření a bylin zavěšených na stěně. Vybavení tvořil hlavně nábytek ze dřeva s drobnými vyřezávanými vzory. Ty dodávali tomuto místu ještě větší kouzlo. Co to říkám? Teď se nesmím a ani nechci kochat místem, ve kterém nejsem a asi nikdy nebudu vítán, stačí jen zjistit, na které straně je pravda a rychle utíkat pryč. Pomalu jsme vyšplhali po jedné straně linky a pokračovali dál po kluzkém povrchu. Kdybychom tenkrát alespoň tušili, co se stane jistě bychom se po ní ze zábavy neklouzali a neužívali si toto naskytnuté potěšení. Ale kdo z nás umí věštit budoucnost?

„Au, au, au, au, auuu, pálííí“, ozvalo se. Otočil jsem se tam, kde se klouzal Rodny. Ten už tam ale nebyl. Poskakoval a držel se za tlapy u jednoho ze čtyř plochých kruhů na desce. K čemu ty kruhy sloužili, vám nepovím. Jen jsem jednou viděl jak na nich stál hrnec a divně v něm šplouchala voda. Lidé jsou opravdu zvláštní. Proč by někdo chtěl aby voda tohle dělala? „Říkal jsem ti, ať se držíš blízko mě! Nezapomeň, že jsem starší.“ - „O minutu a deset vteřin a pořád mi to připomínáš“. Měl bych se urazit? Ne, i když si to nepřiznám, mám ho ze všech svých třiceti sourozenců nejraději. „Dobře, pojďme dál“. Zřetelně jsem slyšel, jak si něco mumlá pod své dlouhé vousky.

Konečně jsme se ocitli, ani nevím jak, přímo před tou velkou průhlednou krabicí a v ní uloženém sýru. Sýr ale nevydával žádnou vůni, snad kvůli té krabici. Rodny kolem ní obcházel

a pozorně čmuchal zdali alespoň něco neucítí. „Už to mám! Našel jsem skulinu!..... Ano měl jsi pravdu“, překvapeně se napřímím, „je to plesnivý sýr“. Trochu sklesle skloní hlavu. „Neboj se, jednou budeš mít stejný čich jako já“. Snažím se ho uchlácholit. To už ale nestihnu.

Do kuchyně vstoupí starší rozespálá žena. Chvíli se na nás jen tak dívá. Když pochopí, co to chodí po jejím utřeném pultě popadne to nejbližší co má po ruce, konkrétně smeták, a prudce nás smete dolů na zem. Nečekal jsem to, a tak jsem se také nemohl nijak bránit. Dopad byl tvrdý, ale na tom mi nezáleželo. Vzal jsem bratra a rychle s ním utíkal zpátky do naší skrýše v parketách. Nemohl jsem se moc dlouho rozmýšlet. Popadl jsem ho a vší silou ho popostrčil k našemu úkrytu. Já k němu také běžel. Za mnou se ozývaly jen rychlé a dunivé kroky obyvatelky domu. Krátké ohlédnutí.... napřážené kostěa potom.....jen nicota.

Kamila Ivančová, T A

Prokletí pravdomluvnosti

Téma: Pravda zvítězí, ale dá to fušku

Jednoho deštivého večera, se v domě rodiny Downtonů chystali rodiče na podzimní ples. Dnes večer měl hlídat děti děda. Starý světák a všeznalec. Ale teď už buďme ticho, děda přichází...

„Takže, ještě jednou dědo... Děti musejí jít spát maximálně v devět, už jedli, takže je ničím nekrmte, před spaním jim říkejte pohádku a pokud by se cokoliv stalo...“ říká paní Downtonová, celá špatná z toho, že jen na chvíli opustí své děti, i když je jim už sedm. „Klid Mary, táta to zvládne. A teď už pojd' nebo přijdeme pozdě,“ skočí jí do řeči a trochu ji klidní pan Downton.

„Nebojte, všechno zvládnou. A užijte si to!“ křičel za nimi děda. Ještě chvíli se díval na odjíždějící auto a poté se vydal do pokoje dětí.

„Ahoj“, řekl děda, když otevíral dveře. „Sáro, přestaň skákat po té posteli a ty Tore, vrať zpátky rybičku do akvária!“

„Ahoj dědo!“ zakřičely děti sborově. „Povíš nám nějakou pohádku? Nám už se chce spát nebo aspoň si to myslíme.“

„To víš, že vám nějakou povím.“

„Jupí!“ zakřičel Tor a jeho sestra se za chvíli přidala.

„Tak zhasnout, jen lampičku nech rozsvícenou a já povídám...“

Vše to začalo narozením jedné výjimečné dívky, která na první pohled vypadala jako ostatní děti, ale v duši se jí skrývalo prokletí tak silné, že by ho nedokázal zrušit žádný z těch nejmocnějších čarodějů na celém světě. Tato dívka totiž, kdykoli se jí na něco někdo zeptal, musela odpovídat čirou pravdu, a tak se nedivte, že s tím měla spoustu problémů. Navíc rozpoznala, když někdo lže nebo mluví pravdu, ale nejhorší z toho bylo to, že jí nikdo nevěřil. Jmenovala se Erina a narodila se v zámožné rodině, tedy kupci Semovi a jeho ženě Réké.

Jak tak rostla, čím více mluvila pravdu, tím více byla ošklivější. I když byla tak ošklivá, měla mnoho nápadníků, protože pocházela z bohaté rodiny. Jenže ona věděla, že kdyby byla chudá, tak by o ní nikdo ani prstem nezavadil. Co jí ale velice trápilo, bylo to, že pořád mluví pravdu a ne a ne přestat. Čím to, říkala si.

Nakonec se rozhodla, že se vydá do světa a bude pátrat po různých felčarech, čarodějích a kouzelnících, v čem spočívá to její prokletí. Vydala se tedy do světa...

Dlouho putovala po celé Evropě a Africe, ale buď to jí kouzelník nevěřil nebo nevěděl, co s tím. Vydala se tedy do Asie. Opakovalo se to stejné a už v ní mnoho naděje nezbývalo, ale přece jenom našla ještě jednoho kouzelníka, až v daleké Číně. Tento mistr bojových umění a proslavený všeznalec snad najde odpověď na mé trápení, myslela si.

„Dobrý den!“ řekla Erina lámovou čínštinou, když vstupovala do mistrova domu. Nic se neozývalo. Zakřičela tedy znovu.

„Co se děje? Kdo mě ruší?!“ objevil se náhle mistr Chong v místnosti, až z toho Erině přejel mráz po zádech. Teprve až teď si mistr všiml, že tam stojí dívka. Trochu se otřásl, jak je ošklivá, ale hned na to se usmál a zeptal se:

„Ty jsi Erina, že ano?“ dívka užasla, proto jen kývla na souhlas. Chvíli bylo ticho ale po chvíli to Erině nedalo:

„Jak to, že víte, jak se jmenuji?“

„Tajemství děvče, tajemství je to, co mě dělá neobyčejným.“

„To moc nechápu, ale proto tu nejsem. Chtěla jsem vědět, zdali nevíte něco o mém prokletí? Pořád mluvím pravdu a mě už to vážně nebaví. Jak se toho můžu zbavit? Čím jsem si to zasl...“

„Klid Erino, povím ti vše, co budeš chtít. Tvé prokletí dobře znám“, přerušil ji mistr. „Když byl tvůj otec ještě mladý, neživil se poctivě, jako dnes, ale byl to proslulý lupič. Jednou okradl mocného čaroděje Kazomila, a ten na něj uvalil to nejhorší prokletí, jaké může být: Narodí se ti dcera, která bude mluvit jenom pravdu a čím více bude pravdomluvná, tím více bude ošklivá, a ty?! Ty s tím nic nenaděláš, pouze se budeš dívat, jak se tvá žena utápí v žalu a tvé dítě jak se trápí... Tvůj otec už s tím nic nezmohl, nemohl změnit osud.“

„Takže za vše může můj otec? A jak se toho prokletí můžu zbavit?“

„Musíš se zachovat tak, jak praví tato báseň:

Pravdu musíš mluvit

Do té doby,

nežli uvěří ti.“

„To se ale nikdy nestane! Mně nikdo nevěří!“

„Neboj, uvěří...“, řekl mistr a zmizel, tak jako se objevil.

„Dědo, dědo! Nespi! Povídej,“ volaly děti na svého dědu.

„Co...co se děje? Já přece nespím (zívá). Kde jsem to skončil? A ano už vím.“

„Neboj, uvěří...“, řekl mistr Chong a zmizel, tak jako se objevil. Erina ještě chvíli stála a přemýšlela nad vším, co se dozvěděla. Poté odešla z mistrova domu a chystala se na zpáteční cestu domů.

Cestovala po různých zemích, všem říkala pravdu, ale nikdo jí nevěřil. Jako třeba v Indii, řekla jednomu obchodníkovi, že zaslechla v hostinci, že se ho chystají okrást, jenže on jí nevěřil. A ejhle, druhý den píše noviny, že byl okraden bohatý obchodník. No a v dalších zemích to vypadalo podobně. Do rodné země se dostala až po dlouhé době, přesně po dvou letech, a zrovna v době, kdy král vyhlásil soutěž. Koupil si totiž nový detektor lži a potřeboval ho nějak využít. Proto vymyslel soutěž, něco jako Nic než pravda, které se může zúčastnit každý, kdo má odvalu a pokud odpoví 30x pravdu získá část země, slávu a spoustu jiných věcí.

„To je ono! Přihlásím se do té soutěže, vyhraji ji a lidi mi musí uvěřit, že mluvím pravdu! Zbavím se prokletí a navíc získám část země. Geniální.“, přemýšlela Erina a opravdu se do soutěže "Mluv pravdu a vyhraj" přihlásila. Před ní to zkoušelo mnoho lidí, ale ani jeden neuspěl. A když se blížil večer, kdy měla soutěžit, vyšla si jen tak na procházku. Chodí si tak po městě a nechtěně vyslechne rozhovor mezi dvěma muži.

„...jo tak dnes večer ho vyloupíme. Uvědom ostatní!“, řekl první.

„Ok, takže v deset před obchodem toho hlupáka Tola.“ odpověděl druhý. Poté, co to vše vyslechla, se vydala za Tolem a řekla mu, co slyšela.

„Děkuji ti, Erino. Zařídím se podle toho,“ řekl s díky Tolo.

„Ty...ty jsi mi uvěřil,“ řekla s úžasem Erina a sotva to stačila doříct, její tvář se změnila k nepoznání. Byla krásná a mohla lhát. Její sen se splnil. Jenže pak si něco uvědomila. Jestliže neodpoví na všech třicet otázek pravdivě, tak bude o hlavu kratší a jelikož teď už může lhát, je dost možné, že tu hlavu mít nebude. Ale jakmile se jednou přihlásíš, už to nejde vzít zpátky a tak Erina vyrazila do královského paláce.

„Dnes tu máme dalšího odvážlivce v soutěži "Mluv pravdu a vyhraj". Jak se jmenuješ?“ zeptal se moderátor, tedy vlastně první rádce pana krále.

„Erina“

„Krásné jméno, ale to je jedno. Pustíme se do hry!“ Prvních deset otázek proběhlo lehce a moderátor z ní byl na větvi, ale druhá desítka už byla horší. A což teprve třetí. Bylo zodpovězeno už 29 otázek pravdivě a čekala ji poslední, třicátá.

„Připadala jste si někdy ošklivá?“ zeptal se moderátor tónem celkem znuděným, po všech těch otázkách.

„No...nevím. Ne,“ odpověděla po chvíli Erina, a ti co ji znali ještě, jako ošklivou se udiveně dívali.

„To je opravdu zajímavé,“ začal moderátor, „Myslím, že tu máme vítěze! Gratuluji Erino!“

„Já vyhrála?“

„Ano. Zítřka si přijďte vyzvednout cenu. A ty, ano ty vyvolávači jdi na hradby a zakřič do města, že máme vítěze.“

A tak se z ošklivé dívky stala krásná královna sice malé země, ale poctivé a pravdomluvné, jako je ona sama. A představte si, že ona si na tu pravdomluvnost tak zvykla, že už do konce svého života nikdy nezalhalá...

„Tak to vidíte, děti, pravda zvítězila. Možná trochu jinak než normálně. A zbavila se prokletí, sice po urputném cestování a hledání, ale nakonec si jí božské mlýny našly. Takže pokud se vám někdy zdá, že boží mlýny nemelou, tak melou sice někdy pomalu, ale melou...“

Veronika Kapounková, TA

Z deníku kočky

Jmenuji se Míša. Jsem starší, klidná a inteligentní kočka. Obyvatelé mého domu se dělí na tři skupiny: Já, můj dvounohý servis (nejpočetnější skupina) a dvě nová, malá, hravá a hloupá koťata Honzík a Julča.

U nás v domě jsem samozřejmě první a nejváženější kočkou a plně využívám privilegií tohoto postavení. Stravu mi zajišťuje dvounohý servis. Ta musí být kvalitní a značková. Jinou pohrdám a neberu ji za oběd či večeři. Nechám ji netknout a čekám, až se dostaví hlavní chod. Po papání jdu nedobrovolně ven, i když bych raději spala. Dvounohý servis mě hlavními dveřmi pustí ven a než se stačí vrátit, už sedím na okně a čekám, až mi otevře. Po vpuštění si dám ještě pár granulí, a jelikož mám mokré a studené tlapky, jdu si je ohřát do pokoje na pohovku k topení. Večer bývá pohovka většinou obsazena mým dvounohým servisem, ale vždy po mém příchodu mi uvolní místo u topení – to mám nejraději. Začínám být konečně s jejich výchovou spokojena. Pokud mám náladu, dovolím jim, aby mě hladili po zádičkách, pod krčkem a nebo škrabali na bříšku.

V noci, většinou kolem třetí nebo čtvrté hodiny ranní se budím a dostávám chuť na něco dobrého. Jdu tedy vzbudit servis. To ale ještě přesně nevím, co chci. Trochu našťvaný a mžourající servis mi nasype do misky granule a jde si lehnout. Já mám ale žízeň. Jdu tedy udělat budíček znovu. Nechápu, proč po šestém probuzení můj servis zrudne, vynese mne ven a práskne za mnou dveřmi. Je vidět, že výchovu nemám ještě dotaženou ke kýžené dokonalosti.

Jednoho dne ráno jsem se jako obvykle po probuzení šla nasnídat. Ale co vidím – miska s mlíčkem je prázdná! Sedla jsem si a čekala na mlíčko. Místo omluvy za způsobenou újmu jsem se dočkala hubování, že už jsem dostala a nic víc nebude, protože bych byla tlustá. To se mě hrubě dotklo. „ To si přece nemohu nechat líbit. Tomu musím přijít na kloub !“ řekla jsem si a šla si lehnout.

Nedalo mi to spát. V pelíšku jsem dostala nápad. Co když mi to vypilo některé z koťat? Tato myšlenka mě donutila vstát. Protáhla jsem si tlapky a šla to prověřit. Miska Julčina byla pečlivě vylízána, zato v misce Honzíkově byla na dně troška mlíčka, které už nevypil. Byl to tedy Honza. „ Jen se těš. Já si na tebe počkám!, “ řekla jsem si a šla si lehnout.

Druhého dne jsem vstala dřív. Šla jsem k miskám a schovala se za roh. Mléko bylo nalito do misky. Nic se nedělo. V tom najednou přitápal Honza a rovnou k mé misce a už pil. Drzoun jeden drzá. To mu neprojde. Tlapkou jsem shodila dvě krabice granulí, smeták a lopatku, aby to nadělalo co největší rámus. Dvounohý servis přiběhl a nachytl Honzu u misky.

Pomsta se mi tedy povedla, protože jsem dostala dvojistou porci snídaně a dočkala jsem se i omluvy. Pravda tedy zvítězila, dobrá věc se podařila, ale musím dohnat spánek o který mne připravila. Tak ať se vám spí alespoň z poloviny tak dobře jako mně!

Polsko

Jako každý rok jsme i my vyrazili do Polska a já Vám tu teď nastíním, na co se můžete těšit a na co se můžete předem připravit.

Odjezd v půl šesté ráno jsem kupodivu zvládla na jedničku. Všechno jsme naložili a mohlo se jet. V autobuse panovala bezvadná nálada. Nevím, jestli to bylo tím, že to bylo po ránu, ale padaly z nás ještě větší rozumy než obvykle.☺Tím jsme se dostali do dobré nálady.

Ta ze mě ale postupně začala vyprchávat. První mráz po zádech mi přeběhl, když jsem po příjezdu do Osvětimi uviděla koleje. Bylo by zbytečné popisovat Vám, jak to na mě strašně depresivně působilo. Tím si budete muset projít sami, ale slabším povahám doporučuji kapesníčky s sebou a holkám voděodolnou řasenku. On totiž pohled na zabavené protézy, dětské šatičky a vitrínu plnou vlasů nechá chladným snad jenom kámen. A teď jedna rada. Neuškodí pár vrstev oblečení. V nevyteplených barácích je ještě větší zima než venku a po chvílce je to (ještě v kombinaci s depresivní atmosférou) dost nepříjemné. Po přejezdu do Březinky už to bylo lepší, ale...No, uvidíte sami. Musím ale říct, že když jsme se pak všichni nahrnuli do autobusů a začali se cpát řízkama a vším možným, vůbec mi to nechutnalo.

Na řadě bylo ubytování. Když pan profesor prohlásil, že hledal nejlevnější ubytování v Krakově, trochu jsem se zděsila. Ale předčilo to moje(naše) očekávání. V našem čtyřpokojáči sice chyběla sprcha(byla na patře), ale čekaly na nás útulné pokojíčky s novým nábytkem, hrnečky, talířky, varná konvice a hlavně použitelně vypadající ložní prádlo.☺ Kolej byla tak trochu jako bludiště, ale s klidem bych si dokázala představit, že tam bydlím. Samo sebou jsme se vydaly na průzkum a zjistily jsme, že je nejspíš moderní proménádovat se jenom ve spodním prádle.☺

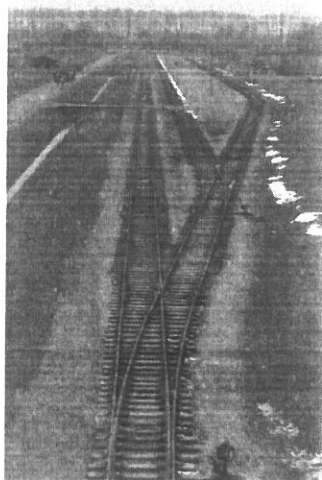
Nejvíce nadšená jsem byla snad z večerní prohlídky staré židovské čtvrti – Kazimierzi. Krakov na Vás působí úžasnou atmosférou. Můžete zpívat a křičet na ulicích a nikdo na Vás pobouřeně neciví. Jeho „noční“ život má něco do sebe. Doporučuji zkusit místní specialitku „Zapiekanki.“ S kuřecím masem nebo s tuňákem jsou opravdickou pochoutkou. Není špatná ani další specialitka – „Kebab.“ Odnoslo to sice pár slabších žaludků a navíc se neprakticky jí – gympl se sešel nad jedním místem a...Alespoň budou mít co uklízet. Na náměstí jsme si dali rozchod. Místní kavárničky mají prostě své kouzlo. Vybraly jsme si svíčkami osvětlenou a potměnou Alchymii. Tamější atmosféra na mě působila opojně. Měli tam nejlepší horkou čokoládu jakou jsem kdy měla. Pak následovala cesta zpět kolem Volhy. Nohy začínaly bolet a pomalu na nás padala únava. To byl asi účel.

Většina lidí okamžitě zalehla, protože program na další den byl opravdu nabitý. Už v osm ráno jsme museli být nastoupení před kolejí. A potom následoval opravdový maratón. Opět do ulic. Vyšplhali jsme se k hradu Wawel a prohlédli si katedrálu. Taky jsme si našli zábavu v podobě krmení holubů. A tentokrát jsme zabrousili do centra Krakowa. Úchvatné to město. Jak za tmy, tak i za světla. Nevěděla jsem, kam koukat a co fotit dřív. Prolezli jsme, co se dalo a na oběd jsme si zalezli až do „sklepení“ jedné dobře vypadající restaurace. Na číšnici jsme chrlili objednávky rukama nohama a směsicí angličtiny s češtinou. Ale nakonec jsme všichni dostali, co jsme chtěli a pošmákli jsme si. Potom jsme se rozešli a brouzdali jsme a nakupovali. V obchodech to přetévalo vším možným a zlotých už moc nezbyvalo. Ale jsem spokojená. Ještě pár foteček na náměstí a mohlo se jít.

Většina už by to klidně zabalila a vyrazila směr Česko, ale zdaleka ještě nebyl konec. Ještě nás čekaly solné doly ve Wielicze. Nevím jak ostatní, ovšem já jsem sotva šourala nohama a pomalu usínala ve stoje. Což byla škoda, protože prohlídka byla velmi zajímavá. A jak bylo všechno ze soli...Huh, měli tam dokonce „Poslední večeři“ vytesanou do soli. Většina byla ale už tak otupělá (ovšem někteří váleli sudy), že se jenom těšili do autobusu.

Čekala jsem, že v autobuse zalehnu a budu spát, ale nějak jsem zázračně ožila. Cesta domů utekla poměrně rychle a na parkovišti už čekali netrpěliví rodiče.

Nevím jak ostatní, ale já jsem si to maximálně užila. Z Osvětimi jsem si určitě něco odnesla, povinně by tam měl jet každý, aby všichni viděli ta zvěrstva a dokázali zabránit tomu, aby se již nic takového nedělo. A Krakov je naprosto úžasné město, už plánujeme že se tam někdy určitě vrátíme. Chtělo by to ale víc času, je to opravdu náročný program, ale rozhodně to stálo za to. Taky jsem se víc zorientovala v druhé třídě(KA). Po čtyřech letech už bylo načase. Říkám Vám(mladším ročníkům☺), že se máte rozhodně na co těšit.

Blůša*, KB

NIKDO NENÍ DOKONALÝ

A opět jsme se dotázali několika (ne)šťastlivců na dvě záludné otázky.

Otázka číslo 1:

Co, nebo kdo je to orgoj chorchoj?

Otázka číslo 2:

Jak se jmenovala 1. umělá družice Země?

Odpovědi:

1. Vynálezce eskalátorů. :-D
2. Něco mi to říká, ale nevím.

1. Brouk, teda červ žijící v Mongolsku v písku.
2. Sputnik 1

1. Tajemný smrtící červ
2. Sputnik

1. No, to netuším.
2. Ted' mi to vypadlo.

1. Zní to rusky.
2. Sputnik 1

1. Brouk?
2. Sputnik 1

Toto je jenom několik odpovědí. Zase jsme se zeptali náhodných kolemjdoucích, kteří z nás měli neskutečnou radost. Na 1. otázku zazněly tři správné odpovědi. Na 2. otázku bylo sedm správných odpovědí.

A jak zní správné odpovědi?

Orgoj chorchoj- velký tlustý červ žijící v určité části mongolské pouště Gobi.

1. umělá družice Země- Sputnik 1- vynesena 4. října 1957. Družice byla zkonstruována SSSR.

Kytice

Když nám bylo oznámeno, že máme vybírat třicet korun na divadlo, většinou problesklo hlavou: „Super, o pár hodin míň ve škole.“ Jenomže po zhlédnutí celého „divadla“ by možná někteří raději „protrpěli“ těch pár hodin ve škole.

Už při příchodu „herců“ na scénu bylo jasné, že nepůjde o nic převratného. Herec s herečkou si vystačili na všechny role. Kostýmy různě kombinovali podle role. Tak je to teď prý moderní. Nevím jak přesně šli básně za sebou, ale upoutalo mě zpracování Štědrého večera, kdy si na sebe „herec“ navlékl sukni a jakousi vestičku, nasadil paruku a vypadal jako plochá ženská. Ostatní ho trefně označili za transvestitu. Ovšem pobavilo mě to. Po chvíli mě někdo upozornil na to, že má piercing v bradavce, obočí a dokonce v pupíku?! Prostě bylo toho moc, navíc byli pořádně potetovaní.

No, nechci být hrubá, ale Kytice je jedno z mých nejoblíbenějších literárních děl a tohle byl buďto výsměch nebo hodně špatná sranda. Nevím, co to mělo znamenat. Asi se pokoušeli to nějak oživit a být vtipní, ale moc se jim to nevyvedlo. Většina lidí si našla svoji zábavu, přes bluetooth mi přicházela spousta obrázků a fotek. Zbytečně vyhozených třicet korun. Za to by mohlo být třeba takový ledový kafčo...

Teď trochu odběhnu. Jak už jsem říkala, Kytice je má oblíbená knížka. Čtu ji už od malička, a tak mě potěšilo, když jsme loni dostali v hodině češtiny za úkol trošku to „oživit“ a předělat po svém, vlastně předělat baladu na dobrý konec. Někteří se docela vyřádili a myslím, že vznikly povedené kousky. Ty nejlepší jste si mohli přečíst v minulých číslech školního časáku.

Nemám absolutně nic proti knižním adaptacím, třeba filmová Kytice od F.A.Brabce je nádherná. I když každý má svůj vkus a každému se líbí něco jiného. Možná že i toto divadelní zpracování si mezi vámi našlo své fanoušky. ☺ Já ale mezi ně rozhodně nepatřím.

Blůša*, KB

Ahoj spolužáci,

jmenuji se Šárka Navrátilová a studuji v sextě na budově Komenského. V únoru jsem mezi Vámi dělala krátkou anketu, možná si na to ještě vzpomínáte. Slíbila jsem, že Vás o výsledcích svého průzkumu budu informovat a teď svůj slib plním.

Nejprve bych Vám ale ráda vysvětlila, k čemu jsem Vaši pomoc vlastně potřebovala. Letos jsem zpracovávala středoškolskou odbornou činnost (SOČ) – to je taková soutěž, ve které měří své síly středoškoláci se svými „vědeckými pracemi“ z různých oborů. Pro hodně lidí něco takového působí celkem hrůzostrašně, ale nakonec je to vlastně docela legrace. Zvláště na vyšších úrovních, kde už jsou opravdoví experti, kteří sice občas vypadají jako šílení vědci a když je člověk poslouchá, musí se až smát, ale ve skutečnosti jsou vlastně docela milí.

Já už druhý rok zpracovávám historii Gymnázia ve Vyškově. Loni jsem si tuto oblast vybrala proto, že mám babičku, která mi o svých zážitcích ze školy hodně vyprávěla, když jsem byla ještě malá. Během loňského probírání se starými a zaprášenými listinami jsem ale zjistila, že dějiny ve skutečnosti nejsou jen pojmy z učebnic, ale životy mnoha lidí, o kterých se ve vyučování nejspíš nikdy nedozvíme.

A tak jsem se začala o historické záznamy zajímat více, až jsem se dostala k prvním vyškovským studentkám. Na začátku 20. století byly označovány jako privatistky a jejich studium probíhalo tak, že docházely do školy na jediný den za každý půlrok, aby byly přezkoušeny a mohly dostat vysvědčení. Po zbytek času se učily doma. V té době totiž byl takový trend, podle kterého prý dívky vzdělání ke svému životu nepotřebují, protože postarat se o děti a manžela je mohou naučit jejich maminky. No nevím, jak by se takový názor uchytil dnes. Já, která veškeré ruční práce zvládám s obtížemi, bych asi celý život pouze v domácnosti nevydržela.

Privatistky se ^{na}několik měsíců staly z pouhého tématu mé práce i mými dobrými známými. A protože z úcty k nim chci dosáhnout se svou SOČ co nejlepších výsledků a zároveň už znám postoj porotců z řad vysokoškolských vyučujících na práce nás, středoškoláků, chtěla jsem svou práci ozvláštnit, přidat k ní něco, co ostatní mít nebudou. To se totiž v této branži prostě cení. A tak jsem se rozhodla historii propojit se současností – něco jako postoj Gymnázia ve Vyškově včera a dnes.

Před 90 lety se vedení naší školy snažilo vyjít studujícím dívkám co nejvíce vstříc. Dnes nikomu ani nepřijde, že by se měl mezi holkami a kluky dělat nějaký rozdíl. Možná proto Vás některé mé otázky zaskočily, přesto Vám děkuji, že jste měli se mnou trpělivost a přece na ně odpověděli.

Anketa má ukazovat, že dnes je společnost někde jinde, a přesto je zajímavé, jak se Vaše názory mění podle Vašeho věku.

Ptala jsem se Vás na otázky, kdy jste měli vybrat jednu z možností: Společnost si více váží dívek/chlapců. Ve škole mají více výhod dívky/chlapci. Lépe se učí dívky/chlapci. Myslíš si, že jsou takové otázky v dnešní době na místě? & Záleží na takových věcech ještě vůbec? ANO/NE

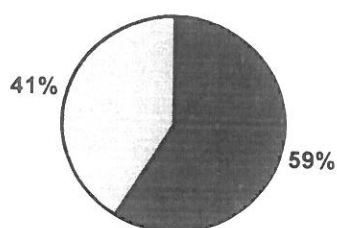
Původně jsem Vám nedávala možnost odpověď „nevím“ nebo „je to stejné“, protože jsem předpokládala, že by většina zvolila tuto cestu „nejmenšího odporu“ a já potřebovala konkrétní hmatatelné výsledky. Přesto jsem nakonec ráda, že si někteří našli možnost, jak naznačit, že se s těmi otázkami nesetkávají, že jim přijdou

nesmyslné. I když by jejich hlasy měly být brány jako bezcenné, vážím si jejich názoru. Myslím si totiž, že ten, kdo takto odpovídal, se nemusel chtít vyhnout odpovědi. Jen to bral prostě tak, jak by to měla vnímat většina současné společnosti.

Do mé ankety se Vás zapojilo 191, tedy všichni, kteří jste byli v tu dobu ve škole přítomni. Z toho mezi Vámi odpovíдало 59 % dívek a 41 % chlapců. V nižších třídách všeobecně převládá názor, že více si společnost váží a více výhod dává dívkám a že se dívky také lépe učí. Ve všech otázkách získaly alespoň 54 % sympatií dívky. Jestli má smysl bavit se o tom, zda je protěžované jedno nebo druhé pohlaví, už nebylo tak snadné z Vašich odpovědí posoudit – odpověď ano, že je důležité zamýšlet se nad rovností práv pro obě pohlaví, označilo 50 % dotázaných, tato odpověď však nemá potřebnou nadpoloviční většinu.

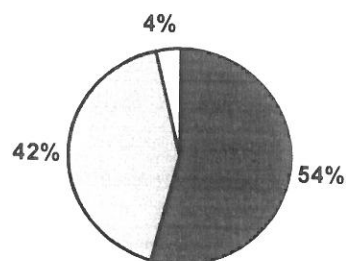
A jak to bylo v jednotlivých třídách?

<i>V anketě odpovídali...</i>			
<i>Třída</i>	<i>Dívky</i>	<i>Chlapci</i>	<i>Celkem</i>
Prima	28	10	38
Sekunda	26	24	50
Tercie	38	17	55
Kvarta	20	28	48
Celkem	112	79	191

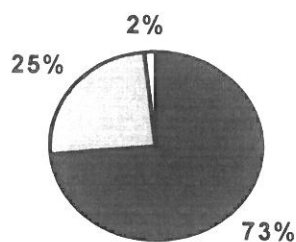
Prima, kde tři čtvrtiny dotázaných tvořily dívky, se jako jeden muž shodly, že se lépe učí dívky. Tento názor má 95 % primánů a primánek, což je o 15 % více než v celkovém součtu hlasů. Zbytek na otázku neodpověděl. Zde také převládá více než v celkovém průměru názor, že společnost umí lépe ocenit dívky, kterých si více váží. Na druhou stranu oproti celkovému vyhodnocení o 13 % méně studentů a studentek v této věkové kategorii zastává názor, že by to byla děvčata, která by měla více výhod ve škole, i když také na tuto otázku převládala odpověď „dívky“. Primáni jsou většinou toho názoru, že i v dnešní době je důležité na tyto věci nezapomínat, protože nejsou ještě pevně zažit.

<i>Společnost si více váží...</i>				
<i>Třída</i>	<i>Dívky</i>	<i>Chlapci</i>	<i>Bez odpovědi</i>	<i>Celkem</i>
Prima	26	12	0	38
Sekunda	37	13	0	50
Tercie	23	28	4	55
Kvarta	17	28	3	48
Celkem	103	81	7	191

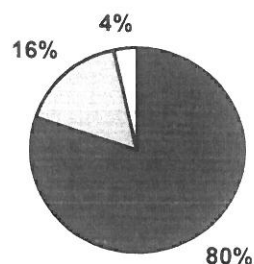
V sekundách se mi podařilo sesbírat odpovědi dívek a chlapců v poměru 1:1. V tomto ročníku se nejčastěji objevil názor, že položené otázky už není nutné tak moc řešit. Oproti celkovým hodnotám je zde o 14 % více takových odpovědí. Na otázky, koho si společnost váží více a kdo má ve škole více výhod, se objevovaly stejné odpovědi jako v primách. V těchto třídách však jsou už rozdílnější názory na to, kdo se lépe učí. I když stále převládá mínění, že dívky jsou lepší studentky, 40 % dotázaných odpovědělo, že lepší známky mají chlapci.

<i>Ve škole mají více výhod...</i>				
<i>Třída</i>	<i>Dívky</i>	<i>Chlapci</i>	<i>Bez odpovědi</i>	<i>Celkem</i>
Prima	23	15	0	38
Sekunda	31	18	1	50
Tercie	44	9	2	55
Kvarta	40	5	3	48
Celkem	138	47	6	191

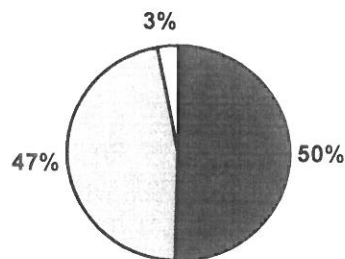
V terciích odpovídala největší skupina – 55, z toho 31 % studentů a 69 % studentek. V této věkové kategorii se našlo nejvíce lístků bez odpovědi, v jedné otázce jich bylo dokonce 7 %. Poprvé se objevuje v ročníku názor, že by si společnost více vážila chlapců. Rozdíl oproti celkovým výsledkům je téměř 9 %. Na druhou stranu ale souhlasí s tím, že ve škole jsou na tom lépe co do výhod i známek dívky. Odpovědi na poslední dvě otázky se shodují s průměrnými hodnotami ankety. Terciáni a terciánky jsou v pohledu na to, zda je důležité se zabývat těmito otázkami, rozdělení na dva stejně početné tábory, které jsou odděleny 4 % nerozhodnutých.

<i>Lépe se učí...</i>				
<i>Třída</i>	<i>Dívky</i>	<i>Chlapci</i>	<i>Bez odpovědi</i>	<i>Celkem</i>
Prima	36	0	2	38
Sekunda	30	20	0	50
Tercie	45	7	3	55
Kvarta	42	4	2	48
Celkem	153	31	7	191

Kvarty jsou jedinou skupinou, kde mezi dotázanými převládají chlapci – 58 %. Proto je zvláštní, že na otázky, jak se rozlišuje pohlaví ve škole a které je spíše zvýhodňováno, odpovídala tato věková kategorie, že dívky. Pouze když jsem se ptala na to, kterého pohlaví si společnost všeobecně více váží, shodlo se 59 % na tom, že chlapců. Myslím si, že to ale nemá nic společného s tím, že by kvartáni a kvartánky smýšleli jako lidé před sto lety, ale že je to způsobeno tím, že mezi dotázanými bylo více chlapců. Vedle toho ale podobný názor na tuto otázku měli také studenti a studentky v terciích, je tedy možné, že mezi vyššími třídami nižšího stupně se odráží celkové mínění společnosti. Tomu nahrává i to, že v tomto ročníku dotázaní spíše přikládají důležitost podobným otázkám.

<i>Jsou takové otázky dnes na místě?</i>				
<i>Třída</i>	<i>Ano</i>	<i>Ne</i>	<i>Bez odpovědi</i>	<i>Celkem</i>
Prima	24	13	1	38
Sekunda	18	30	2	50
Tercie	26	27	2	55
Kvarta	28	19	1	48
Celkem	96	89	6	191

Doufám, že Vás budu někdy moci seznámit s obsahem celé své práce a děkuji Vám, že jste se na ní také podíleli. Šárka

Mimozemská anketa

O mimozemských civilizacích se mluví a spekuluje neustále. Kruhy v obilích, létající talíře, záblesky z oblohy...to vše si lidé vysvětlují nepozemskými lidmi – mimozemšťany. Skoro každý nad otázkami typu - jestli skutečně nejsme ve vesmíru sami, přemýšlel, a proto nás zajímalo, co si myslí o těchto věcech spolužáci nebo studenti i z nižších ročníků.

Naše otázky:

- 1) Věříš na mimozemšťany?
- 2) Jak si představuješ mimozemšťana?
- 3) Viděl si někdy UFO? Máš nějaké nevysvětlitelné zkušenosti?
- 4) Chtěl/a by ses někdy setkat s mimozemšťanem?
- 5) Slyšel/a si někdy o nevysvětlitelných důkazech? Co si o tom myslíš?

Dominik Pavlíček, SB

1. Jo, věřím.
2. Mohl by být jako humanoid (zhruba lidský).
3. Neviděl, žádné nemám.
4. Možná.
5. Jo, například kruhy v obilí, kruhy ve sněhu v létě, ale myslím, že UFO s tím nemá cokoliv společného, jsou to podle mě rozmary přírody.

Natálie Kollmanová, TB

1. Já jsem mimozemšťan (smích), ne, nevěřím.
2. Zelený mužíček se čtyřma rukama, nohama atd...:-D Prostě celej můj neexistující bratr.
3. Jo, na táboře. V létě 2007 nám běhalo před stanem.
4. Už jsem ho viděla, ale ráda bych si s ním zase pokecala:)
5. Bermudský trojúhelník a Poltergeist.

Aneta Melošová, SA

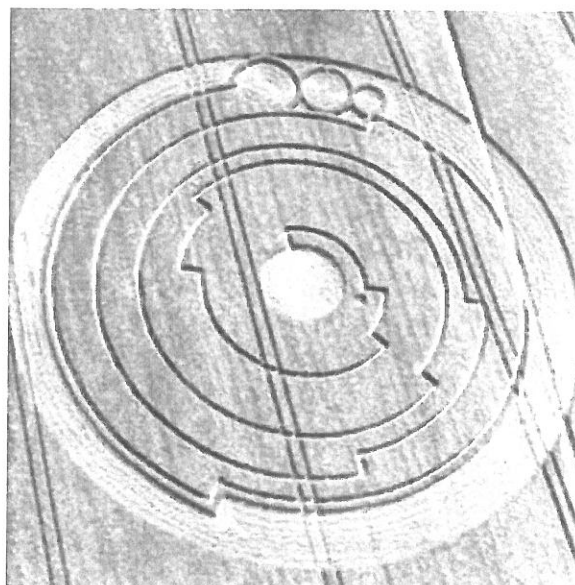
1. Jo.
2. Nevím. Asi jako mého spolužáka. Ale fakt nevím, možná i tak, jak jsou třeba v hvězdné bráně, ale teď si nevzpomenu, jak se jim říká.
3. Nevím o tom, možná tak v televizi.
4. Jo, chtěla! Akorát s nějakýma E.T. chodím do třídy.
5. Slyšela jsem a já jsem pověřčivá, takže nevím, ale asi je to pravda...i když je to blbost.

Dominika Rieglová, SB

1. Ano.
2. Normální bytost jako my.
3. Ne, ne nemám.
4. Jo, byla by to sranda :D
5. Já jsem o ničem neslyšela.

Janča Rotreklová, KA

1. Ano.
2. Vypadají třeba jako my a možná tu i nějací jsou a my je nevidíme, protože nechceme:D
3. Ne.
4. Radši ne:P
5. Ano, slyšela, moje spolužačka Terka měla dneska referát a předložila důkazy i s fotografiemi o pitvání mimozemšťana, které byly před pár lety velmi skandální... a tomu se možná dá věřit, kdo ví? :-) Navíc, 3 doktoři, kteří pitvali toho mimozemšťana, do tří týdnů zemřeli, prý na něco v mozku.

Kačka :)

Lenča:)

Ajjuška:)

Mija:)

Rozhovor s RNDr. Václavem Klementem

Přemýšleli jsme s kým udělat rozhovor. Napadlo nás, že když jdeme brzy na „velkej gympl,“ tak bychom si chtěli popovídat s nějakým učitelem odsud. Dozvěděli jsme se, že jeden z učitelů byl nedávno ve švýcarském CERNu a předtím ještě v NASA. Hned jsme měli jasno. Tady si můžete přečíst naše velice milé povídání s panem zástupcem ředitele RNDr. Václavem Klementem.

Kde a co jste studoval?

Vystudoval jsem gymnázium v Bučovicích. Potom jsem šel na univerzitu Jana E. Purkyně v Brně (dnes Masarykova univerzita). Dále jsem dělal nějaké vzdělávací kurzy. Mám titul doktor přírodních věd.

Jak dlouho učíte na Gymnáziu ve Vyškově?

Na této škole jsem šestým rokem.

Jaké máte záliby, co rád děláte po práci?

Abych byl upřímný, tak teď u mě „po práci“ neexistuje. Ale mým největším koníčkem je letectví a astronautika. Z toho vyplynul i můj další koníček astronomie. Ze sportu cyklistika, tenis, plavání. Z té kulturnější stránky četba, občas si s manželkou zajdeme do divadla nebo do kina.

Jak jste se dostal do NASA?

Přihlásil jsem se do konkurzu, který vyhlášovala NASA a sponzor akce HANIVEL. Tento konkurz byl celosvětový, hlásilo se asi 3800 lidí a z nich se vybíralo 120. Všechno bylo na téma kosmonautika, astronomie, astrofyzika. Také se zde zabývalo tím, jak jednoduše vysvětlovat studentům složité jevy. Komunikace byla samozřejmě jen v angličtině.

A teď kontrolní otázka. Četl jste Anděle a démony od Dana Browna?

Přiznám se, že jsem to ještě nečetl, ale moc jsem o tom slyšel, protože jsem byl nedávno ve švýcarském CERNu.

Právě na to chceme navázat.

Přesně o tomto jsme se tam bavili. Měl jsem tu možnost vidět výrobní antihmoty. A nedávno se tam natáčel film podle knižní předlohy s Tomem Hanksem v hlavní roli (mimochodem na film Andělé a démoni můžete zajít do vyškovského kina od 29.4 :-D). Takže knihu si přečtu a moc se na ni těším.

Jak se Vám tam líbilo?

Bylo to úžasné, protože to je naprosto jiný svět. CERN jako takový je vlastně město, je tam 6500 vědců a to různých národností a různého věku. Všechno to jsou jaderní fyzikové a astronomové. Je to jako ve sci-fi románu, tam se žije o 30-50 let napřed. Já jsem moc rád, že jsem mohl nahlédnout do těchto tajů.

Jak jste se dostal na taková místa jako je NASA a CERN?

Hlavně to nezáleží pouze na mně. Není to o tom, že se tam přihlásíte a oni vás vezmou. Napřed musíte předložit nějakou práci nebo vyhrát konkurz. Tohle jsou vědecká pracoviště a ne zábavní parky. Tady musíte ukázat, že v daném oboru něco víte. A navíc- to bych chtěl vzkázat všem studentům. Učte se jazyky! To je podmínka naprosto nutná v dnešním světě. Já jsem fyzik, ale bez angličtiny bych se nedostal nikam.

Jak se Vám líbila Akademie?

Já jsem byl nadšený. Asi to na mně bylo vidět :-D. Takhle si představuji veřejné vystupování studentů. Bylo to hravé, zábavné a odlehčené, prostě takové jaké to má být.

Vidíte nějaký rozdíl mezi studenty z nižšího gymnázia, kteří pokračují dál v osmiletém cyklu a těmi, kteří přijdou do čtyřletého cyklu ze ZŠ?

Ač to říkám nerad, tak ano. Hlavně v prvním ročníku. V podstatě je to tím, že z nižšího gymnázia se přechází jen tak a vy si to ani neuvědomíte. Ti ze základní školy museli dělat přijímačky. Nedá se říct ti jsou horší a ti lepší. Každá třída je jiná. Jen by se měli zamyslet nad tím, jestli tady chtějí opravdu studovat. Musí si uvědomit, že cílem je dostat se na vysokou školu. Také vidím problém v tom, že nejsme na jedné budově. Kdybyste byli od začátku dohromady a učili Vás jedni pedagogové, bylo by to lepší.

KačQa a Martůška

Naše literární začátky

Další číslo časopisu je tu a v něm další ze série básniček. Tato básnička je však trochu odlišná od těch předchozích. Tady je to spíš směska několika navzájem zcela odlišných slov. Doufám, že se vám bude líbit. Příjemné čtení.

Pocity

Jak zrcadlo diamantem září,
v tom zrcadle mnoho mrtvých tváří.
Jak záhy postříbřené zlato
a prachem pozlacené dláto.

Jak zedník staví již hotovou stěnu,
jak smutek pokouší štěstěnu.
Přes mrtvou řeku plnou vzpomínek,
v údolí smíchu slabý pramínek.

Když celé nebe na zem záhy spadne,
když květ bez vody nikdy neuvadne,
přes hory smutku tiše štěstí letí.
Však orel řeku nikdy nepřeletí.

Jen srnka s nohou zlomenou tu běží,
vlk pln života schlíple tady leží,
jen rok tak krátký jako život celý,
tak, jak se stará jizva nezacelí.

Tak cítím se já den co den.
Můj život jeden velký sen.
A to já nikdy nezměním.
Jen když tu jizvu zacelím.

Tereza Dvořáková, KA

New York

Arthur otevřel oči a zasténal. Příšerně ho bolela hlava. Museli ho praštit hodně silně. Připadalo mu, jako by mu hodili na hlavu středně velkou dodávku.

Měl pevně spoutané ruce i nohy. A kolem byla tma. Když vás někdo sváže a hodí někam do tmy, je to většinou hodně špatné znamení. Samozřejmě je to zase na druhou stranu lepší, než kdyby vás rovnou zabili, ale taky to může znamenat, že si vás zatím jen tak odložili stranou a zabijí vás až za chvíli.

„Záběr z helikoptéry na New York. Okna se lesknou ve slunci. Dole jako malinké hračky jezdí žluté taxíky. Po chodníku se valí šedý dav. Záběr kamery rychle sjíždí níž, až k zemi, do parku, kde zabírá tu téměř idylickou pohodu: prodavač hot dogů vrací usměvavému dítěti drobné nazpět, sportovci pobíhají, nějaká mamča s dítětem krmí holuby...“ představoval Ed svůj návrh na reklamu NY pro zahraničí.

„Blbost...tohle nikoho nezaujme. Je to nudný,“ komentovala to Tes, šéfka, vysoká žena ve strohém kostýmku s obrovskými náušnicemi.

„Eh...“ chtěl se bránit Ed, ale potom rezignoval, „já vím, je to šíleně nezajímavý a postrádá to pointu. Problémem je, že tohle město je hnusná smradlavá díra, kterou nenáviděl i Woody Allen, tak mi vysvětlí, jak mám na tohle sakra vymyslet duchaplnou reklamu?!“

„Ještě je tady ten Samův nápad,“ řekla Tes výhrušným tónem.

„Samovy nápady jsou taky vždycky,“ zamumlal kysele. „Hele. Je mi jedno z jakých důvodů jsi ho přijala. Je mi úplně putna, čím je to syn nebo přítel, jak vysoko má kontakty nebo čím tak příšerným ti vyhrožoval, že ses rozhodla mu to místo dát. Ale netvrď mi, prosím, tak jako ostatním, že jsi ho vzala pod svá ochranná křídla, protože v něm vidíš velké talent a že se jenom potřebuje rozkoukat. Je tady už téměř rok a jeho dosavadní nápady byly příšerný, ztřeštěný, nepoužitelný a někdy i dost nechutný. Ten blbeček má IQ nepřesahující pokojovou teplotu a talentu asi tolik, co piksla kancelářských svorek. Kdyby ten kluk odváděl alespoň trochu kvalitní práci, nečeknul bych, ani kdyby byl přesvědčenější, že je patnáctinou mulou. Jenže on si myslí, že ty jeho nápady jsou vtípný!“ Zakončil svůj rozhořčený proslav.

„...“ probodla ho Tes pohledem.

„Chci říct, že to není fér. Buď jde pryč on, nebo já!“ Pronesl Ed a rádoby dramaticky.

Přemýšlel, co tam dělá, tedy kromě toho, že leží svázaný na podlaze. Proč ho unesli? Co tím sledují? Čeho tím chtějí dosáhnout? Chtějí ho jenom zabít, nebo snad baží po výkupném? Nejsou jeho únosci sado-masochyističtí vrahové? A proč by na něj někdo posílal sado-masochyistické vrahy? Není to třeba ten nový typ dárku, kdy vás unesou a najednou odněkud vyskáčou vaši přátelé se sklenkami šampaňského? Ta paranoidnější stránka jeho já začala získávat převahu nad racionálnější částí. Co když je to jenom sen? A nebo ještě líp: zbláznil se, zavřeli ho do blázince, nacpali do něj prášky a teď, tohle všechno jsou jenom halucinace. Třeba ho unesli mimozemšťani! Ale co když je to jenom reality-show? Něco jako ten film Truman show! To všechno okolo jsou pouhé hloupé kulisy! Celá tahleta pakárna je možná nejsledovanějším pořadem na světě! ...letěly mu hlavou šílené myšlenky.

Ed si právě skládal svoje věci do krabic, když Sam přišel. Ed Sama bytostně nenáviděl. Hnusilo se mu, jak do každé věty vkládal své „ehm.“ Nesnášel jeho okousané tužky. Nechápal, jak se někdo může smát těm jeho slabomyslným vtípkům, kterými Sam hýřil a bylo mu téměř blivno při pomýšlení na to, jak mu všechna jeho neschopnost prochází. Co víc, kvůli Samovi ho Tes vyhodila! Připadal si, jako by se proti němu spíkl celý vesmír. Tes mu dala padáka. Sam se na něj šklebí a dokonce, jediný člen rodiny, se kterým se stýká, se mu neozval, přestože mu nechal na záznamníku snad dvacet vzkazů. Počasí tomu dodalo korunku. Venku bylo odporné vedro.

To všechno dávalo dohromady víc než dost důvodů k tomu, aby se naštvál a vrhl na své okolí zlé, zamračené pohledy. Bohužel se v Edově okolí nenacházel jediný vhodný objekt, který by mohl sloužit k vybití té všeobecné frustrace.

Edovi zazvonil mobil.

„Mám pro tebe dvě zprávy,“ řekl hlas v telefonu zlověstným tónem. „Jednu hodně špatnou a tu druhou ještě příšernější,“ pokračoval neznámý a snažil se do tónu svého hlasu vnést o trochu víc

výhružné děsivosti. „Mám bratra,“ pronesl a dramaticky se odmlčel.

„Jo? Jó...já mám taky bratra,“ odpověděl Ed poněkud podrážděně. Doufal, že mu volá bratr a ono to zatím vypadá na nudný rozhovor s nějakým jehovistou. Na druhé straně se ozvalo šokované nadechnutí. Tato odpověď neznámého zřejmě zcela zaskočila.

„A-a-ale tvůj bratr...my.“ Pokračoval dále neznámý trochu koktavě.

„Bratři. Jasně. Všichni jsme jedna velká rodina. Hele kámo, nechci se přidat k té vaší sektě. Nazdar.“ Ukončil hovor a hodil mobil našťavaně na stůl.

Z vedlejší místnosti se ozval nějaký zvuk. Zvuky. Kroky. Slova. Přes tenkou stěnu slyšel rozhořčený rozhovor.

„Vůbec nepochopil, co mu říkám, ne? A pak...“

„No?“

„No pak mi to prostě típl!“

„Ehm...co?“

„A byl nepřijemnej.“

„Ty jsi neuvěřitelněj...hm!“

Arthur netušil, co si o tom myslet.

Druhý den ráno našel Ed pod dveřmi výhružný dopis. V nijak neoznačené obálce našel papír, na kterém byla nalepená písmenka vystříhaná z novin. Stálo tam, že pokud do večera nepošle na účet jednoho muzea sto tisíc dolarů a nebo ho třeba napadne zavolat policii, je s jeho bratrem amen. Tato zpráva s Edem opravdu otrásla. Šokovalo ho, jak byl jeho včerejší pocit spiknutí pravdivý. Spikli se proti němu. Chtějí peníze. Mají jeho bratra. Takže on to asi nebyl jehovista. Hlavou se mu honily myšlenky jako o závod.

Kdo jsou to vlastně ti oni? Došlo mu, že je bezmocný. Sto tisíc dolarů neměl. Netušil, kdo ho vydírá a už vůbec netušil, co bude s jeho bratrem.

Arthur a Ed se vlastně nikdy neměli nijak moc rádi, ale na rozdíl od zbytku rodiny, oba pochopili, že neustálé hádky a naschvály nic nevyřeší. Alespoň ne dlouhodobě.

Pomaloučku se procházel městem a přemítal o životě. Všechno ho iritovalo. Neměl peníze. Bratra nezachrání. Policii zavolat nesměl. Bez peněz, bez práce, bez závazků, v průšvihů. Bez šance na úspěch. Nechápal, proč zrovna on. Proč mu museli zničit život? Nemohli zničit život Samovi? A proč by měl peníze, kdyby nějaké měl, posílat zrovna do muzea? Proč a proč a proč? Všichni se na něj vykašlali. Hnusnej život.

Vyjel výtahem až na střechu, mnoho pater nad zem. Chtěl se tam podívat vždycky, ale nikdy neměl čas. Teď stál u okraje střechy a díval se dolů. Tohle byl svět bez shonu. Z výšky to všechno dole vypadalo tak komicky. Valící se šedý dav, žluté taxíky, jezdící jako hračky.

Stál tam a cítil se...vyrovnaně, klidně a smířeně. V mysli si smutně přehrával události posledních několika týdnů. Když se naposled viděl s Arthurem, Samovo: „Ehm...řekl bych, že...hm.“ Tes a její chladný výraz, když mu dávala výpověď. Stál tam a přemýšlel nad světem.

Mohl tam stát deset minut, ale stejně tak dobře i hodinu, když se do monotónního hukotu města ozval nepatříčkový zvuk. Někdo se k němu velmi tiše plížil. Než se stačil otočit, ucítil silné strčení a pak nepopsatelný pocit extáze. Okraj střechy se vzdaloval a on s úsměvem na rtech letěl vstříc chodníku.

Na pohřeb dvou bratrů přišlo mnoho lidí. O tragédii dvou sourozenců a politováníhodném neštěstí se psalo dokonce i v novinách. Policie to označila za „smutné sebevraždy“. „Dva mladí muži s těžkým osudem“ psalo se tam.

Divadla

Ahojda, tak jsme tu zase s naší rubrikou o divadlech. Tentokrát jsme se školou navštívili představení *My fair lady ze Zelňáku*, jako obvykle v Městském divadle v Brně.

My fair lady ze Zelňáku

Většina z Vás asi zná příběh mladé nevzdělané prodavačky, kterou začne učit profesor slušnému chování a správné výslovnosti. A teď si představte tento příběh místo v Londýně na brněnském tržišti „Zelňák“. A aby byla transformace do českých poměrů úplná, tak původní Líza Doolitlová se jmenuje Líza Ďulínková a profesor Henry Higgins je zde Jindřich Hradský. Samozřejmě nemluvili roztomilou nespisovnou angličtinou, ale neodolatelným brněnským hantecem. A věřte nám, že to stojí za to. ☺ Více méně to stojí na úžasných hereckých výkonech Martina Havelky (profesor), Petry Jungmanové (Líza) a Zdeňka Junáka (otec Lízy). Ač bychom se chtěly zmínit, jako vždy o kostýmech, kulisách apod., tentokrát si na nic nevzpomínáme. Asi to bude tím, že při každém výstupu se soustředíte na ty perfektní dialogy a ostatní vlastně ani nepotřebujete. Především jakmile se objevil na scéně Martin Havelka, tak jsme se smáli, dokud neodešel. A taky musíme ocenit, že sem tam se objevovaly narážky na aktuální témata. Celkově, když si vzpomeneme na toto představení, nepřestáváme se smát a padají z nás úžasné „hlášky.“ A abyste nám nezáviděli, vy co jste tam nebyli, tak pár těch nejlepších jsme sem napsali. ☺

Líza: „Vod pošuka máklýho já se učit nenechám!“

Pan Ďulínek: „Potíš, nepotíš, to je tvůj problém, jestli se potíš. Já se nepotím ani při práci.“

„Lízo, ty si ale šťabajzna, když se umeješ.“

Jindřich Hradský: „Já se bez vás obejdu. Já se obejdu beze všech... Já se budu obcházet.“

Martin Havelka, Petra Jungmanová, Zdeněk Junák

Všem vřele doporučujeme. Je to úžasná komedie. A ještě k tomu krásné písně. A pokud byste chtěli jet, tak my se dobrovolně hlásíme taky. ☺

♥Kačka a Nomushka♥

To musíte vidět

Zdravím všechny, tak jsem zase tady po menší pauze:). Vybral jsem pro Vás tři filmy, které stojí opravdu za to. Doufám, že alespoň jeden zhlédnete a bude se Vám líbit.

Stmívání (Twilight)

Vím, že už je tenhle film poměrně starší, ale stejně bych chtěl na něho upozornit, abyste si ho buď půjčili nebo zašli třeba do kina, protože ho budou určitě opakovat. Sice tenhle film mohl vypadat mnohem lépe, protože má neskutečně slibný děj, čehož režisér nevyužil naplno, ale nevádí.

Ted' něco k ději : Bella se stěhuje za svým tátou, aby dala matce příležitost „užít si to“ s jejím novým manželem. Pro Bellu je to šok, protože se stěhuje do malého městečka, kde neustále prší, což ona nesnáší. Ve škole ji mají za hvězdu, protože se většinou do toho městečka nikdo nestěhuje. Všichni si s ní chtějí povykládat, potřást rukou. Jenže ona je oklouzena pouze jedním klukem a tím je Edward. Jenže on se k ní nechová zrovna nejlíp- ze začátku, ale pak se nějak skamárádí. Zvrat nastane tehdy, když Edward zachrání Belle život - zastaví auto pouze rukou. A na zbytek si zajděte do kina :P

Hlídač č.47

A ted' něco z domácí scény. Abych řekl pravdu, české filmy moc nemusím, a tak když jsem na tento film jel, moc jsme se netěšil. Jenže můj názor se změnil hned po prvních 20-i minutách. Hned Vám vysvětlím proč. Film je nabitý napětím, akcí, láskou- prostě vším, co si může divák přát.

Film byl natočen podle knižního románu Josefa Kopty. Knižku jsem nečetl, o to víc by mě zajímala. Hl.hrdinou je Josef Douša (Karel Roden) - voják, na kterém válka nechala následky psychické i fyzické. Neustále se mu zjevuje bojiště, na kterém padla spousta jeho přátel, a on nemohl nic dělat. Často křičívá ze snů. Jeho žena mu pomáhá. Zatím. Odjíždí do vesnice, kde se stává hlídačem na dráze. Jednou na dráhu vlítne blázen a pokouší se zabít. Jenže Douša ho zachrání a pozve ho domů, sebevrah se zamiluje do jeho ženy. Douša ztrácí také sluch, který se mu sice vrátí, ale nikomu o tom nepoví. Bylo by asi zajímavé alespoň jednou takhle ohluchnout a zjistit, jak vypadáme v očích jiných.

Max Payne

Příběh vypráví o detektivovi, který před třemi lety přišel o svou manželku a malé dítě. U něj doma je zabili dva feťáci ujíždějící na nové droze - Valkyrii. Ta vás zpočátku zanesení do míst, do kterých jste se doposud díky žádné droze nepodívali. Když ji ovšem berete dlouho, Valkýra se vám začne přímo zjevovat - jako „Anděl smrti“. Což znamená jediné - nedopadnete dobře. Max Payne si vzal za úkol zjistit původ Valkýry, ale nejdříve zabije ty dva zfetované parchanty, kteří mu zničili život. Protože i ta droga může za to, že se z Maxe Payna stal člověk, který má jediný cíl - pomstu.

Top deset nejlepších seriálů

V této rubrice se dozvíte něco o deseti nejsledovanějších seriálech v České republice. Tato rubrika bude rozdělena na dvě části. Začneme od konce.

10. M. A.S. H. - Legendární seriál M*A*S*H patří v oblasti komediální televizní tvorby mezi to nejlepší. Výborná komedie z prostředí mobilní vojenské nemocnice uprostřed války v Koreji nám dává nahlédnout do každodenního života postav lékařů, sester a vojáků. Postavy seriálu čekají v prostředí války mnohdy i velmi dramatické momenty, i přesto je ale dokáží prožít s nadsázkou a humorem. Já osobně jsem tento seriál sledoval poměrně dlouhou dobu a považuji ho za velmi povedený.

9. Futurama - Co se stane, když se do budoucnosti dostane člověk, jehož první, druhé a třetí jméno je Zkrachovalec, Nicka a Smolař? Na to Vám odpoví seriál Futurama. „Týpek“ Philip J. Fry se nechá omylem zmrazit na tisíc let a po probuzení začne pracovat pro svého vynalézavého potomka v transportní společnosti s tlupou prapodivných existencí. Tento seriál sleduji (ne na Prima cool), je velmi povedený. Některé díly stojí za zhlédnutí.

8. Partička IT / Ajtáci - V přeplněném a nevhledném suterénu, hluboko v útrobách budovy Reynholm Industries se skrývají Roy a Moss - pracovníci oddělení informačních technologií, zlořečení i vysmívání svými bezohlednými kolegy. Jejich život ve světě serverů a protipožárních překážek je násilně přerušen příchodem nového personálního manažera Jen, která toho ví o počítačích asi tolik jako lama (nebo kterýkoliv jiný sudokopytník). Nemá zájem pracovat v ubohém suterénu. Roy s Mossem zase nechtějí jako vedoucího někoho, kdo nerozumí BASICu a nikdy neslyšel o dvojkové soustavě. Časem však přijdou na to, že mít jako vedoucího ženu, může mít i své výhody... Abych pravdu řekl, nikdy jsem tento seriál neviděl, ale začíná se sledovat.

7. Mr. Bean - Každý ho zná. Obyčejný nenápadný chlapík středního věku ze střední vrstvy. Jeho přátelé a rodina snad ani neexistují a jakékoliv navázání nějakého vztahu skončí katastrofou. Nemá rád lidi, má rád jenom sám sebe (snad ještě svého medvídka). Věčný smolař, který zažívá úplně obyčejné věci. Ale ke všemu má svůj originální a vtipný postoj. Snad proto ho všichni milují. To je Mr. Bean. Tento seriál se mi velice líbí.

6. Přátelé - sukničkář Joey, pošahaná Phoebe, ukecaný Chandler, pořádkem posedlá Monica, nejistý Ross a naivní Rachel - povedená šestice kamarádů z New Yorku řeší životní trable s humorem sobě vlastním v nejpopulárnějším komediálním seriálu všech dob. Tento seriál je z této pětice nejlepší a nejpovedenější.

O kom se (ne)mluví

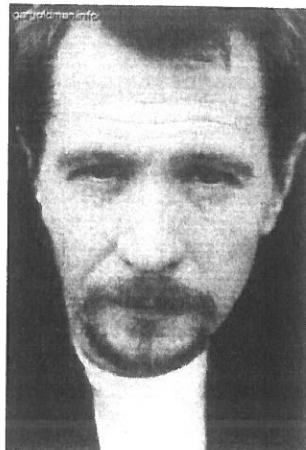
Tak a jsme tu zase a s námi Vaše jistě oblíbená rubrika. Uvědomily jsme si, že spíš píšeme o mladých fešácích a už zralejších herečkách. A tak jsme se rozhodly tentokrát udělat radost chlapecké polovině naší školy. ☺

Tereza Voříšková

Určitě si ji každý vybavíte v komedii Raftáci jako mladou „nymfomanku“ Radku. Ale myslíme si, že byste se o této mladé talentované herečce mohli dozvědět více. Narodila se 29.zář 1989. V dětství vystupovala s taneční skupinou Valášek (já ji mám doma na DVD Dády ☺) a objevila se v klipu Lucie Medvídek. Po Raftácích byla delší dobu v seriálu Místo v životě, kde hrála dceru Ondřeje Vetchého a Ivany Chýlkové. V roce 2008 natočila filmů hned několik – Venkovský učitel, Bobule, Svatba na bitevním poli a pohádku Peklo s princeznou. Vidět jste ji mohli také v cyklu Soukromé pasti po boku Tomáše Hanáka a Jana Budaře a nejnověji ve třídílném filmu ČT 1 Dávlova lest. K tomu všemu ještě stihá studovat na konzervatoři hudebně dramatický obor. Při natáčení Raftáků se seznámila a zamilovala do Vojty Kotka, kterého ale opustila. Její sestra Sára je také herečka a pokud je stejně dobrá jako Terka, tak se máme určitě na co těšit. Nám přijde Terezka jako moc sympatická a obyčejná holka a ještě k tomu talentovaná herečka. Závidíme jí její krásné vlasy a chraplák a máme ji moc rády.

Gary Oldman

Gary se narodil 21.3.1958 v Londýně. Dětství neměl zrovna růžové. Vyrůstal v rodině svářeče jako nejmladší ze tří dětí. Díky svému hudebnímu talentu se chtěl od malička stát zpěvákem ale po zhlédnutí filmu Kdyby...se rozhodl pro herectví (ještě že tak ☺). Po studiu hrával v divadle. Později se dostal i do televize, kde byl hned oceňován prestižními cenami. A potom přišly filmové nabídky. Zahrál si zpěváka skupiny Sex pistols. Přicházely další role ale pro Garyho byla nejvýznamnější 90. léta. V té době natočil své nejlepší snímky a stal se „univerzálním filmovým padouchem“. Především filmy Dracula, Leon, Pátý element a Air force one z něj udělaly hvězdu. Když si vzpomeneme na jeho ztvárnění hraběte Drákuly, běhá nám mráz po zádech. Mezi filmovými režiséry je velice oblíben pro své „chameleónství“. Můžete s ním vidět dva filmy a nepoznáte, že je to jeden a ten samý člověk. Dokáže zahrát narkomana, homosexuála, vraha a poslední dobou i kladase tak, že mu to vždy na sto procent věříte ☺. Většina z Vás ho bude asi znát jako Siriuse Blacka ze série o Harry Potterovi. Dá se říct, že od té doby sem tam hraje i ty hodné charaktery. V osobním životě Gary zažil spoustu karambolů, vyléčil se ze závislosti na alkoholu, byl čtyřikrát ženatý (také s Umou Thurman). S třetí manželkou má dvě děti, které dostal po rozvodu do své péče. Podle nás je to velice sympatický chlapík a bezvadný herec bez hvězdných manýrů.

Tea*a KačQa

ICQ vs. QIP

V tomto čísle se společně podíváme na velmi populární programy pro komunikaci prostřednictvím internetu.

Společnost ICQ s jejím stejnojmenným programem položila v podstatě základní kámen. Netrvalo dlouho a ICQ se začalo používat ke každodenní komunikaci po celém světě. Mělo také velké výhody oproti dosavadním způsobům komunikace. Dejme tomu takový e-mail, copak Vám začne blikat nebo „zabečí“, že došel nový? Ne a co veřejné chaty, plno lidí, co člověk ani nezná, dokonce i často znát nechce. Jak se ICQ rozšiřovala a vyvíjelo, tak se také vyvíjela očekávání a vznikla i konkurence.

QIP, QIP a zase QIP-už název je trochu podobný jeho předloze ICQ. Tentokrát ne z Ameriky, ale z Ruska. Já sám se vždycky směji, že nám studená válka pokračuje prostřednictvím těchto programů. Poslední dobou QIP začíná tzv. „strhávat dav“.

Pojďme tedy postavit tyto dva programy proti sobě (hodnocení je uspořádáno, podle věcí, které vyniknou až potom, co se projeví ve finále):

Design: Tak zde netřeba moc slov. ICQ je krásnější a propracovanější po této stránce.

Funkce: Tady už se začíná projevovat QIP, který má lepší posílání hromadné zprávy, možnost citace poslední zprávy a v neposlední řadě možnost využívat více účtů, a to i rozdílných (Jabber, Windows Live atd.).

Stabilita: ICQ na úkor designu zatíží více Váš počítač a často dosti necitlivým způsobem. Může docházet i k seknutí při přechodu z prohlížeče na ICQ apod. QIP naopak se svým praktickým designem zajišťuje plynulý průběh bez nějakých pádů. V poslední době jediná stížnost na pád QIPu byla ta, když ICQ zablokovalo QIPu přístup ke komunikaci, ale nová verze QIPu vše uvedla do starých kolejích.

Bezpečnost: V současnosti asi nejvíce kritizovaná část ICQ. Na ICQ totiž existují na internetu návody, jejichž prostřednictvím nabouráte jakýkoliv účet, (Taky vás baví, vydávat se za někoho jiného? =D). Konkurenční QIP by měl být zcela bezpečný.

Celkově: Já osobně momentálně používám QIP, je v současnosti asi lepší, ale jsem fandou ICQ. Jsem zásadový a ICQ tu bylo prostě první. Takže jakmile ICQ trochu zlepší své služby, tak nebudu váhat.

Samozřejmě je ještě mnoho jiných programů ke komunikaci, ale hold psát můžu, jen o něčem.

Multi level Marketing

„Budoucnost patří těm, kdo vidí možnosti před tím, než se stanou jasně viditelnými.“

V tomto čísle našeho školního časopisu jsem se rozhodla napsat článek o Multi level Marketingu. Na tomto systému funguje mnoho nejen kosmetických společností.

Historie MLM

- Během prohibice v USA využívala systém mafie na odměňování pašeráků – prodávalo se více alkoholu než před prohibicí.
- 1940 – California Vitamins jako první oficiálně přináší Multi-level Marketing do světa obchodu.
- 1975 – Soud americké FTC s Amway a dalšími o ilegálnosti MLM. Po 4 letech byl Multi-level Marketing uznán za legální podnikání.
- 2008 – Vysoká škola ekonomická v Praze uznává MLM jako legitimní obor podnikání a podporuje jeho rozvoj.

Výhody MLM

- Možnost mít pro sebe a rodinu výrobky za výhodnější ceny a vypadat skvěle
 - Vydělat si předvedením výrobků a katalogu svým známým
- Možnost vytvořit si síť členů, které za pomoci sponzora vede a školí a má určitá % z jejich celého obrátu – velice stabilní a trvalý zdroj příjmů s relativně neomezeným potenciálem růstu
 - Spousta dalších možností – osobní růst, vzdělání, noví přátelé, více peněz

Co můžete mít v MLM

Co potřebujete? Osobní přístup; ochotu učit se, změnu myšlení; víru v sebe a systém; umět překonat překážky; vědět, kde se zeptat; sebevědomí; umění naslouchat ; nadšení; vytrvalost; být příkladem; **DŮVOD PROČ – OSOBNÍ CÍL**

Co dostanete? Volnou pracovní dobu; příjem dle svých schopností; pracujte s kým vy chcete; sebevědomí; změnu sama sebe; silnou osobnost; finanční nezávislost

Systém MLM využívají tyto firmy: Oriflame, Amway, Herbalife, LR, Skyline.

Malá anketka mezi našimi spolužáky: 1) Slyšela jsi někdy něco o MLM? (Pokud ne tak vysvětlím, kvůli dalším otázkám)

2) Znáš nějakou firmu, která stojí na MLM?

3) Používáš něco od firem stojících na MLM?

	Martina KA	Kristýna PA	Lucka PA	Denča TA	Eva TB	Terka TB	Pavla TB
1)	Ano, asi před minutou.	Ne	Ne	Ne	Ano	Ano	Mamka dělá
2)	Ano	Avon	Oriflame	Oriflame, Avon	Avon, Oriflame	Avon, Oriflame	Amway, LR, Avon, Oriflame
3)	Mám řasenku.	Všechno	Hodně věcí	„Od obojího něco.“	Ano	Ano	„Jo, hodně věcí.“

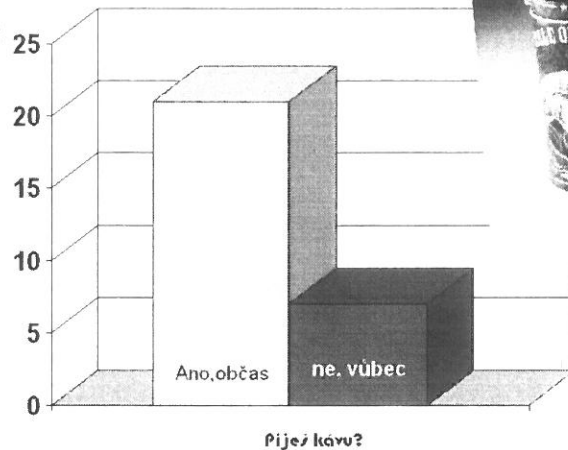
Natálie Kolmanová, TB

Káva

Pít, či nepít?

Nápojový lístek - kávy:

- Černá
- Rozpustná
- Frappe
- Laté
- Překapávaná
- Ledová
- Vídeňská
- Bílá
- Espresso

Třeba takto může vypadat jedna strana nápojového lístku. Jediné, co tyto názvy kdy spojovalo, je, samozřejmě, že jsou vyráběny z kávových zrn. Ale co víme dál? Jistě, káva krásně chutná a voní. Co dál?

Proč je vlastně všude opěvována? Co je na ní zvláštního? Má cenu ji vůbec pít? Kdyby ne, tak proč ji pije skoro každý třetí?

Pomáhá nebo škodí?

A proto, jelikož často vnímáme nerozhodnost vůči kávě, máme pro Vás další malou instruktáž.

Účinky:

1. Zahání malátnost, únavu a ospalost. Zároveň je povzbuzujícím prostředkem. (Každý, kdo pije kávu, často si jistě všimne, že povzbuzuje cestu - směr WC!)
2. Zvyšuje krevní tlak. Ale pozor! Tím se zvyšuje i riziko srdečních chorob!
3. Je to návyková droga. Člověk, který chce s kávou přestat, bude muset často projít těžkým obdobím. (Ale zároveň je to droga, díky které funguje celý svět. Káva! Třikrát sláva!)
4. Podporuje dobrou náladu, zvyšuje pozornost, zrychluje reakce a rozšiřuje poznávací schopnosti.
5. Káva obsahuje vonné látky, které podporují chuť.

Nyní už se každý sám musí rozhodnout, jestli si začne s „drogou“, která ovšem člověku pomáhá. Především s rozumem!

Gabča

Zuzka

Redakční

Rada

KB

Katka Lorenzová
Martina Grmelová
Nomuum Batchuluun
Tereza Sypková
Monika Jánská
Linda Váradiová
Veronika Stropková
Aneta Maženská
Dana Bezděková
Mojmír Barák
Tomáš Heimerle
Jakub Kudýn

KA

Tereza Dvořáková
Katka Harásková
Aneta Piňosová
Lenka Synková
Martina Pitáková

TB

Gabriela Šmejkalová
Zuzana Jelínková

QA

Katka Vrbacká

Mgr. Hana Šaini Hejová

*Za případné chyby se omlouváme,
tiskařský šotek u nás stále řadí.*